

За съдебния контрол върху постановеното от прокурора задържане за довеждането на обвиняемия пред съд (по чл. 64, ал. 2 НПК) (III част)

С решение по делото [Марин Йосифов срещу България](#) от 13 октомври 2020 г. Република България е осъдена от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) за нарушение по чл. 5, §4 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС) – за това, че жалбоподателят не е разполагал с подходящо средство за защита, което да му осигури възможност да обжалва в съд задържането си с прокурорско постановление за срок до 72 часа.

Публикуваме сезиращите документи (жалбите от защитника на обвиняемия Йосифов) и съдебните актове на Окръжен съд – Пловдив и Апелативен съд – Пловдив от 2010 г., в които са изложени съображения за недопустимост на съдебния контрол върху задържането на основание чл. 64, ал. 2 НПК.

Десет години по-късно се оказва, че съдебната практика по отношение допустимостта на съдебния контрол върху задържането на основание чл. 64, ал. 2 НПК все още е непоследователна, като част от нея е в противоречие с чл. 5, §4 от ЕКПЧ. Водени от разбирането, че повишаването на общата ни информираност ще допринесе за преодоляването на погрешните стереотипи и противоконвенционални подходи, започнахме публикуване на съдебни актове, които разглеждат различни хипотези на сезиране на съда и произнасяне по законността на задържането.

В поредната публикация представяме частен протест на прокурор от Софийска районна прокуратура (СРС) срещу определение на Софийския районен съд (СРС) от 30.09.2020 г. и определението на въззивния съд (СГС), в което се обосновава допустимостта на съдебния контрол върху задържането на основание чл. 64, ал. 2 НПК, когато след изтичане на 72-часовия срок за задържане обвиняемият е бил освободен, тъй като СРС не е уважил предложението на СРП за вземане на мярката за неотклонение задържане под стража.

РАЗПОРЕЖДАНЕ

град Пловдив, 16.09.2010 година

СВЕТЛАНА СТАНЕВА, съдия в Окръжен съд – гр. Пловдив, като докладчик по ЧНД 2663/2010 г. по описа на ОС – Пловдив, в закрито заседание на 16.09.2010 г. констатирах следното:

Производството е образувано по жалба на адв. Емилия Недева — защитник на Марин Йосифов – обвиняем по ДП №./2009 г. по описа на ОП Пловдив, срещу постановление от 1.07.2010 г, по пр.пр. №/2009 г. на ОП Пловдив за задържане от 72 часа, с искане за отмяната му.

Жалбата с процесуално недопустима, като производството по делото следва да се прекрати.

В жалбата се излагат доводи, че съдът е компетентен, тъй като в чл. 5, т. 4 от ЕКПЧОС е предвидено правото на всяко лице да обжалва законосъобразността на задържането пред съда. Или с посочения текст е приет принципът на съдебен контрол върху законосъобразността на задържането – принцип, залегнал и в действащото у нас право – Конституцията на РБ и НПК.

Обжалва се постановление на прокурор, като в НПК е предвиден ред за обжалване. Тъй като нормата на чл. 64, ал.2 от НК не предвижда изрично такава възможност, то в случая намира приложение чл. 200 от НПК – постановлението подлежи на обжалване пред прокурор от по-горестоящата прокуратура. Страната не се е възползвала от предвидената й от закона възможност за обжалване, като не е изчерпала способите си за защита, предвидени в НПК. Ето защо жалбата следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да се прекрати.

Въз основа на гореизложеното

РАЗПОРЕЖДАМ:

ОСТАВЯМ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба на адв. Емилия Недева – защитник на Марин Йосифов – обвиняем по ДП №./2009 г. по описа на ОП Пловдив, срещу постановление от 1.07.2010 г. по пр. пр. № 2009 г. на ОП Пловдив, с което е постановено задържане от 72 часа на обвиняемия, и **ПРЕКРАТЯВАМ** производството по ЧНД N 3663/2010 г. по описа на Пловдивски окръжен съд.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО не подлежи на обжалване или протест.

Ж А Л Б А

**от Емилия Недева, адвокат от гр.Пловдив, като защитник на
МАРИН ЙОСИФОВ по ДП №.../2009 на ОП-Пловдив**

против:

РАЗПОРЕЖДАНЕ НА ПОС от 16.09.2010 по ч.н.д. № 2663/2010

УВАЖАЕМИ АПЕЛАТИВНИ СЪДИИ,

Подзащитният ми не е доволен от посоченото разпореждане, постановено при това в закрито заседание, с което се оставя без разглеждане жалбата му против постановлението на ОП – Пловдив за определяне на 72-часово задържане.

Разпореждането не е съобщено вероятно поради заявеното в него, че не подлежи на обжалване, поради което настоящата жалба се явява подадена в срок.

Съдът не е пожелал да се произнесе по искането за отмяна на атакуваното постановление, поради това, че чл. 64, ал. 2 от НПК не предвиждал подобен ред. Съдът не е изложил мотиви защо не прилага пряко Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи, при условията на чл. 5, ал. 4 от Конституцията. Твърди се, че способите за защита не били изчерпани. В действителност е подадена жалба по реда на чл. 200 от НПК до висшестоящата прокуратура, но този подход не трябва нито да интересува, нито да обвързва съда. Обжалването на прокурорските постановления в рамките на прокуратурата е извън юрисдикцията на съда, освен в изрично посочените случаи. Съобразно чл. 5, т. 3 и 4 от ЕКПЧОС при всяко задържане компетентен да се произнесе относно законността е само съдът.

Правото на произнасяне от съд с безусловно по чл. 5, т. 4 и само съдът има право на контрол върху всяка мярка за задържане. По тази причина и полицейският арест се обжалва пред административните съдилища, а не пред директора на ОД на МВР или прокуратурата.

Допълнителна гаранция по ЕКПЧОС е всяко произнасяне по законността на един арест да се извършва в открито заседание, за да се изслуша задържания. Отнасянето на тази гаранция само до производствата по чл. 64 и 65 НПК е стеснително тълкуване на закона и в противоречие с чл. 5, ал. 4 от Конституцията, която налага да се прилага с приоритет международната норма - в случая – ЕКПЧОС.

Тъй като съдът не се е занимал по същество с нито едно от изложените оплаквания, приемайки изначална недопустимост, Ви моля, да отмените разпореждането и да върнете делото на Окръжен съд-Пловдив за произнасяне по същество. Практиката на САС е точно в този смисъл, като Ви прилагам и определение по в.н.ч.д. № 1114/05 на САС.

23 септември 2010

С уважение:

РАЗПОРЕЖДАНЕ
град Пловдив, 24.09.2010 година

СВЕТЛАНА СТАНЕВА, съдия в Окръжен съд - гр. Пловдив, като докладчик по ЧНД № 2663/2010 г. по описа на ОС – Пловдив, в закрито заседание на 24.09.2010 г. констатирах следното:

Производството по делото е образувано по жалба на адв. Емилия Недева - защитник на Марин Йосифов - обвиняем по ДП No.../2009 г. по описа на ОП Пловдив, срещу постановление от 01.07.2010 г. по пр.пр.N .../2009 г. на ОП Пловдив за задържане от 72 часа, с искане за отмяната му.

С разпореждане от 16.09.2010 г. жалбата е оставена без разглеждане, като производството по делото е прекратено. В диспозитива на съдебния акт е посочено, че не подлежи на обжалване.

Постъпила е жалба от адв. Недева срещу посочения съдебен акт, като се иска неговата отмяна.

В чл. 341 от НПК са посочени определенията и разпорежданията, които подлежат на въззивна проверка, като атакуваното не е от тях. Ето защо жалбата се явява подадена от лице, което няма право на жалба, и следва да се върне.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 323, ал. 1, т. 3 от НПК, съдията докладчик

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩАМ ЖАЛБАТА на адв. Емилия Недева – защитник на Марин Йосифов - обвиняем по ДП No .../2009 г, по описа на ОП Пловдив, срещу разпореждане от 16.09.2010 г. по ЧНД № 2663/2010г.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО подлежи на обжалване в петнадесетдневен срок пред Пловдивски апелативен съд.

ЧАСТНА ЖАЛБА А

**от Емилия Недева, адвокат от гр.Пловдив,
като защитник на
МАРИН ЙОСИФОВ по ДП No .../2009 на ОП-Пловдив
против:
РАЗПОРЕЖДАНЕ НА ПОС от 24.09.2010
По ч.н.д. № 2663/2010**

УВАЖАЕМИ АПЕЛАТИВНИ СЪДИИ,

Моля, да отмените разпореждането, с което частната жалба, подадена против разпореждане 16.09.2010, е върната, като се приема, че доверителят ми няма право на жалба и да разпоредите произнасяне по същество,

Съображенията ни са следните:

Още от 1992 година за България е в сила ЕКПЧОС, която в чл. 5 § 4 предвижда произнасяне от съд по всяко искане за проверка законността на едно задържане. Текстът гласи:

.....Всяко арестувано или лишено от свобода лице има право да обжалва законността на неговото задържане в съда, който е задължен в кратък срок да се произнесе; в случай, че задържането е неправомерно, съдът е длъжен да нареди незабавното освобождаване на задържаното лице.“

Текстът не прави разлика между арест в резултат на административен акт, в резултат на прокурорски акт или в резултат на акт на съдебен орган.

Първоинстанционният съд, съвсем в духа на формалистичното прилагане на НПК, е нарушил правилото на чл. 5 ал. 4 от Конституцията, което го задължава при противоречие между вътрешно право и международен акт, по който България е страна, да приложи международния акт, а не българския закон.

Според практиката на ЕСПЧ, Конвенцията е с пряко приложение и всяка съдебна юрисдикция на договаряща страна е длъжна да я приложи.

За да откаже произнасянето, Окръжният съд е приел, че постановлението на прокуратурата за 72-часово задържане трябвало първо да се обжалва пред висшестоящата прокуратура, защото така уж се изчерпвал вътрешният ред. Следва изрично да подчертая, че изчерпването на вътрешния ред с проблем, по който ще се произнесе ЕС когато бъде сезиран, а не Пловдивският окръжен съд. Задължение на последния е да се произнесе по жалбата ни против постановлението, а не да се суброгира в правата на ЕС.

Отделно от това, десетки са делата, по които ЕС се е произнесъл, че българските прокурори не са съдии по смисъла на чл. 5 от Конвенцията и че произнасянето от тяхна страна по задържането не отговаря на стандартите на чл. 5, §3 и § 4 от Конвенцията. Следователно обжалването по реда на чл. 200 от НПК не изчерпва вътрешния ред, както твърди съдията от ПОС, защото има отношение към изчерпването на вътрешния ред само обжалване, при което доверителят ми има достъп до независим и безпристрастен съд, съставен в съответствие със закона.

Ето защо, връщането на жалбата ни е незаконосъобразно, защото е допуснато много съществено нарушение на чл. 5, § 4 от Конвенцията - съд е отказал да се произнесе по законността на един арест. Няма никакво значение дали българското наказателно-процесуално право е въвел или не подобен ред, след като Конституцията предвижда прякото приложение на Конвенцията. Че това е така и че съд се произнася и по прокурорските постановления за 72-часовия арест е видно и от приложеното към жалбата определение на Софийския апелативен съд.

Поради изложеното Ви моля, да върнете делото за произнасяне по същество.

Предвид обстоятелството, че съдия Станева вече двукратно е заявила с разпорежданията си неприложимост на ЕКПЧОС и явно – неприложимост и на конституционната норма на чл. 5, ал. 4, очевидно разглеждането на делото по същество от нея няма да ни предостави гаранциите за произнасяне обективно и в съответствие със

закона, поради което Ви моля, да постановите разглеждане на жалбата ни от друг съдия, като приемете, че са налице обстоятелствата по чл. 29, ал. 2 НПК за произнеслия се вече състав.

04.10.2010

Из Определение на Апелативен съд Пловдив от 18.10.2010 г. по ВНЧД № 473/2010 г., НО, 3 състав – Недялка Василева (докладчик), Христо Белев и Васил Гатов

Пловдивският апелативен съд, проверявайки атакуваните разпореждания, във връзка с направените оплаквания в жалбата намира следното:

Подадената частна жалба против разпореждането от 24.09.2010 год. е процесуално допустима, атакуваното разпореждане подлежи на въззивен контрол с оглед постановеното от съда връщане на жалбата, но по същество частната жалба против разпореждане от 16.09.2010 год. е неоснователна по следните съображения:

Производството пред първоинстанционния съд е иницирано по жалба на защитника на обвиняемия Йосифов против постановление на прокурора от 1.07.2010 год., с което на основание чл. 64, ал. 2 НПК е постановено задържането му за срок до 72 часа. С този срок целта на законодателя е задържането да бъде ограничено до пределите, необходими за нормалния ход на процеса, като е определен и максималният такъв за допустимо от закона задържане, изхождайки от изискванията на чл. 5 ЕКЗПЧОС за своевременното изправяне на обвиняемото лице пред съда.

Националното законодателство не предвижда ред за обжалване пред съд, ако задържането по чл. 64, ал. 2 НПК не надхвърля законоустановените срокове на това задържане, упражнено от прокурора съобразно правомощията, дадени му от закона. Съобразно разпоредбите на чл. 200 НПК това постановление на прокурора подлежи на обжалване пред прокурор от по-горестоящата прокуратура. По този начин е предвиден разумен баланс между защита на обвиняемото лице срещу произволно нарушаване на неговото право на свобода от страна на съответните държавни органи от една страна и от друга и правото на държавата, без да се нарушават принципите на ЕКЗПЧОС. Т.е обвиняемото лице разполага с вътрешно правно средство за защита на своето право, по силата на което възможно разглеждане по същество на едно защитимо оплакване.

Вярно е, че НПК не предвижда съдебна намеса в хипотезата на чл. 64, ал. 2 НПК, но е предвиден ред, посочен по-горе, не е в нарушение на чл. 5, т. 4 ЕКЗПЧОС. Налице са способности за проверка на законността и правилността на задържането, още повече че към момента, в който се иска отмяна на това постановление, обвиняемото лице е с мярка „гаранция в пари”, която е взета при изтичане на срока по чл. 64, ал. 2 НПК и е в съответствие с разпоредбите на чл. 5, т. 3 от Конвенцията.

Неоснователно защитата са позовава на едно определение, постановено от Апелативен съд-София, като всички цитирани решения на САС и СГС, касаят един

единствен случай и становището, изразено от състава на съда не може да бъде задължително за настоящия съд.

Жалбата на защитата на обвиняемия с посочено правно основание чл. 5, т. 3 ЕКЗПЧОС цели създаване на процесуален ред и процедура в процесуалния закон от съда и регламентиране на отношения, непреведени в НПК, без същия да е законодателен орган, в чиито прерогативи е това, като наказателноправните норми не могат да се прилагат по аналогия.

Европейското право може да бъде приложено при наличието на процесуална процедура, предвидена в националното законодателство за контрол от съда и тъй като такава не е предвидена, не е в прерогативите на съда да я регламентира – за проверка на постановление на прокурор по реда на чл. 64, ал. 2 НК, като предвидения НПК ред не е бил използван от защитата на обвиняемия. Съдът не е законодателен орган, който да разгледа отношения, нерегламентирани в НПК. Още повече, че е налице по националното законодателство правно средство за защита срещу прокурорско постановление за задържане на обвиняемо лице, с което е осигурено едно защитимо от закона право.

С оглед на горното законосъобразно съдът е постановил връщане на жалбата поради липса на процесуален ред за обжалване пред въззивен съд, постановено с разпореждането от 24.10.2010 год.

По изложените съображения въззивния съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане от 24.09.2010 год., постановено по чнд № 2663/2010 год. на Пловдивския окръжен съд.

Определението е окончателно.

**Частен протест на прокурор от СРП Мима Куцкова срещу
ОПРЕДЕЛЕНИЕ от 30.09.2020 г. по ЧНД № 12614/ 2020 г. по описа на СРС,
НК, 107-ми състав**

УВАЖАЕМИ ГРАДСКИ СЪДИИ,

Бързото производство е образувано на 2.09.2020 г., по реда на чл. 356, ал. 2 от НПК и е водено за извършено престъпление по чл. 131, ал. 2, вр.чл.130 ал.2 от НК. С постановление от същата дата е постановено разследването по делото да се проведе по общия ред.

На 2.09.2020 г. П.С. е привлечен в качеството на обвиняем в извършване на престъпления от общ характер, за това, че:

На 2.09.2020 г., около 9.30 ч., в гр. С. бул. Ц.О., пред сградата на БНБ, чрез извиване и надирване с нокти на китката и дланта на дясната ръка на К.П., инспектор при ...РУ П., му причинил лека телесна повреда, изразяваща се в охлузвания и кръвонасядания на дясната предмишница, които травматични увреждания са реализирали

медикобиологичния признак „болка и страдание“, като деянието е извършено по отношение на полицейски орган – К.П., назначен на длъжност „полицейски инспектор при РУ-П. при изпълнение на службата му, а именно охрана на обществения ред при провеждащ се митинг-протест – престъпление по чл. 131, ал. 2, т. 4, вр. е чл. 130, ал. 2 от НК и за това, че:

На 2.09.2020 г., около 09.30 ч., в гр. С., бул. Ц.О., пред сградата на БНБ, извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, като деянието е съпроводено със съпротива срещу орган на властта и се отличава с дързост – скъсал тениската на полицейски служител К. П., изблъскал го два пъти с ръце, и отправил заплахи към полицейските служители К. П., Я.А. и М.С. с думите: „ще ви еба майката, идея си нямате кой съм аз“, „ще ви убия, ще ви унищожа“ – престъпление по чл. 325, ал. 2 вр. ал. 1 от НК.

С постановление на СРП от 2.09.2020 г. обвиняемият С. е задържан за срок до 72 часа на основание чл. 64, ал. 2 от НПК, считано от датата и часа на предявяване на обвинението.

На 5.09.2020 г. на основание чл. 64, ал. 1 от НПК Софийска районна прокуратура /СРП/ е внесла искане в СРС – НК за вземане на мярка за неотклонение “Задържане под стража” спрямо обвиняемия П. С.

На 4.09.2020 г. (докладвано на наблюдаващия прокурор на 9.09.2020 г.) е депозирана молба от обв. С., с която се иска отмяна на постановлението на СРП от 2.09.2020 г., с което обвиняемият е задържан за срок до 72 часа с оглед довеждането му пред съда.

С горепосоченото определение от 30.09.2020 г. по ЧНД № 12614/ 2020 г. по описа на СРС – НК, 107-ми състав, съдът е отменил постановлението на СРП от 2.09.2020 г., с което обв. С. е бил задържан за срок до 72 часа.

Считам, че определението на СРС – НК, 107-ми състав, постановено на дата 30.09.2020 г., е е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Съображенията ми затова са следните:

Считам, че подадената от обв. С. жалба, с която се иска отмяна на постановлението на СРП от 2.09.2020 г., за задържането му за срок до 72 часа е недопустима. Това следва както от уредбата на НПК на Р България, така и от тази по КЗПЧОС. Разпоредбата на чл.5, пар. 4 на КЗПЧОС не би била никога нарушена щом в срока по чл. 5, пар. 3 от КЗПЧОС (в българското законодателство този срок е регламентиран в чл. 64, ал. 2 и ал. 3 от НПК посредством използване на думата „незабавно“) задържаното лице бъде изправено пред съда. Едва, ако това не стане, включително защото прокурорът не внесе в съда съответното искане за вземане на мярка за неотклонение „задържане под стража“, би имало място за разглеждане на подобна жалба от страна на съответния съд по реда на чл. 5, пар. 4 от КЗПЧОС. Същата логика впрочем практически е застъпена в мотивите към решението на ЕСПЧ по делото „Звездев срещу България“.

За пълнота на изложеното следва да се посочи, че към настоящия момент обв. П. С. няма правен интерес да обжалва прокурорското постановление по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК, с което е задържан за срок до 72 часа. Тъй като С. към настоящия момент не се задържа, то и процедурата по чл. 5, пар. 4 от ЕКПЧ не следва да се провежда.

Въпросът относно незаконосъобразното задържане на обв. П. С. по реда на чл.64, ал.2 от НПК, може да бъде обсъден в производство по реда на ЗОДОВ, но не и в производство по реда на чл. 5, пар. 4 от ЕКПЧ именно поради факта, че обвиняемият е освободен от съда на дата 5.09.2020 г. (Решение на Европейския съд в Страсбург – Фокс, Кембъл и Харли срещу Обединеното кралство). В този смисъл е и Решение на СГС, НО, 1-ви въззивен състав по ВНЧД № 2641/2020 г. по описа на съда.

По гореизложените съображения считам, че определението на СРС от 30.09.2020 г. по ЧНД № 12614/ 2020 г. по описа на СРС НК, 107-ми състав е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Мотиви към определение на Софийския градски съд, Наказателно отделение, 5 въззивен състав от 8.10.2020 г. – Вера Чочкова (докладчик), Стефан Милев и Натали Генадиева, по ВНЧД № 3585/2020 г. по реда на чл. 64, ал. 2 НПК

СЪДЪТ след съвещание, след като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното:

Атакувано е определение на СРС, с което е отменено постановление на СРП, с което по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК на обвиняемия П.С. е взето задържане под стража за срок до 72 часа до довеждането му пред съда. В мотивите си първата съдебна инстанция е отбелязала, че не са били налице законовите предпоставки за задържане на обвиняемия за срок от 72 часа, поради което е приела, че действията на СРП са били незаконосъобразни и е отменила процесното постановление.

Въззивната инстанция споделя изводите на първостепенния съд, които намира за правилни и почиващи на вярна и точна интерпретация на събраните по делото доказателства и съобразени с трайната съдебна практика, касаеща правото на жалба срещу задържане по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК.

На първо място, относно доводите в протеста, свързани с допустимостта на жалбата на обвиняемия, въззивната инстанция е длъжна да отбележи, че компетентността на съда в това производство, макар и не изрично уредена от законодателя, се извежда пряко от чл. 5 от ЕКПЧ и европейския правен стандарт – всяко лице, арестувано или лишено от свобода на предвидено в закон основание да бъде своевременно изправено пред съдия за произнасяне по законността на задържането му. В този смисъл е трайната константна практика на съдилищата, както в София, така и в страната, относно незабавното разглеждане на жалба от компетентния съд срещу постановление за задържане за срок от 72 часа по чл. 64, ал. 2 от НПК.

Задължението на съда във всички случаи, от една страна, включва проверка на предпоставките за взимане по отношение на обвиняемия на задържане за срок до 72 часа за предаването му и изправянето му пред съд, а именно тези визирани в разпоредбата на

чл. 63, ал. 1 от НПК , а от друга – проверка дали прокурорът е спазил предназначението на предварителното прокурорско задържане.

Видно от мотивите на първостепенния съд, съображенията за наличието на обосноваост на предположението за съпричастност към конкретното престъпление са достатъчно изчерпателни, споделят се и от настоящия въззивен състав, поради което и не следва да бъдат преповтаряни. Следва обаче да се обсъди дали към момента на задържането и издаването на атакуваното постановление са били налице действително законовите предпоставки за тези действия на разследващия орган и най-вече опасностите , визирани от законодателя в разпоредбата на чл. 57 от НПК. Видно от материалите по делото, всички процесуални действия са извършени и приключили на 2.09.2020 г.,когато е издадено и атакуваното постановление на СРП за задържане по чл. 64, ал. 2 от НПК на обвиняемия, които са залегнали и в мотивите на СРП да поиска налагане на такава мярка за неотклонение на обвиняемия С. За да постанови задържане по чл.64 ал.2 от НПК обаче, прокурорът е трябвало да установи освен висока степен на убедителност на обосновааното предположение и висока степен на интензитет на риска от реализиране на поне една от опасностите по чл.57 от НПК. В конкретният случай обвиняемият С. е имал постоянен адрес, от който е можел да бъде редовно призван, включително и за изправяне пред съд за разглеждане на искането за задържане под стража. От свидетелството му за съдимост, приложено по делото, също към датата 2.09.2020 г. се установява, че същият няма съдебно минало, което да диктува извод за повишена степен на обществена опасност, още по-малко такава за извършване на някакво престъпление, доколкото то е чисто.

В този смисъл действията на СРП за задържане на обвиняемия до 72 часа са били незаконосъобразни, доколкото конкретната продължителност на предварителното задържане не е била обоснована с обективните възможности на прокурора да действа незабавно – да внесе искане за вземане на мярка задържане под стража и да доведе обвиняемия в съда и в отсъствието на опасностите по чл.57 от НПК за конкретния обвиняем.

Искането за задържане под стража е внесено едва след изтичане на 72 часовото задържане на обвиняемия по чл. 64, ал. 2 от НПК, независимо че прокуратурата е събрала доказателствата, с които е мотивирала обосновааността на предположението за съпричастност към конкретното престъпление още на старта на досъдебното производство и при липса на останалите предпоставки за задържане по чл. 57 от НПК.

В обобщение на всичко гореизложено въззивната инстанция счита, че атакуваният съдебен акт на СРС е законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден.

Воден от така изложените съображения

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение на СРС от 30.09.2020 г., постановено по НЧД № 12614/ 2020 г., с което е отменено постановление на СРП за задържане на обвиняемия П.С. за срок до 72 часа за довеждането му пред съда като незаконосъобразно.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.